

SLADKÝ ŽIVOT

A photograph of a man and a woman relaxing in a striped hammock on a tropical beach. The woman is wearing a pink top and white shorts, and the man is wearing a yellow shirt and white shorts. They are both wearing straw hats. The background shows a clear blue sky, palm trees, and a turquoise ocean.

Cathy Williamsová
Dva týdny
s Argentincem

CATHY WILLIAMSOVÁ

DVA TÝDNY
S ARGENTINCEM

PŘEKLAD

BŘETISLAV ČENDA

Milá čtenářko,

taky Vám přijde někdy až zábavné, jak si mí – vaši – naši hrdinové myslí, že se dá všechno naplánovat? A že když se dohodnou, že ve dne je tma, bude tma, i kdyby slunce žhnulo jako divé? Zvlášť dobří v tom jsou muži. Už sám nevím kolikrát jsem tu měl příběh, kdy jsou to oni, již dohadují svatbu, zasnuby, vztah... jenom tak naoko, a myslí si, že když se DOHODLI (musím to psát takhle, protože dohoda je pro ně posvátná), zkrátka to tak bude... O to osvěživější mně přijde, že tentokrát jsou to ženy, Lana (S novými pravidly) a Millie (Dohodneme se spolu?), které budou tahat za kratší konec provazu. A že zjistí, že skvělé plány jsou věc jedna, a život s tím, co přináší, je zase věc úplně jiná.

Píšu, že budou tahat za kratší konec provazu... a vidíte, vlastně je to taky nesmysl. Protože jak Laně, tak Millii se sice jejich skvělé plány zhroutí, ale místo dohody získají něco mnohem více.

Určitě víte co!

S láskou

Váš Harlequin

Cathy Williamsová

**DVA TÝDNY
S ARGENTINCEM**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Argentinian's Demand

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2014

Překlad:
Břetislav Čenda

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2014 by Cathy Williams
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025 (Dva týdny s Argentincem, 2016 by HarperCollins
Polska sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1909-2 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1910-8 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1911-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Zatímco výťah pomalu stoupal vzhůru do dvacátého poschodí a postupně ze svých útrob propouštěl další a další zaměstnance, Emily Edisonová se zatvřeze dívala před sebe. V této vysoké skleněné budově v samotném srdci Londýna panovala stejně jako na nedalekém náměstí Piccadilly Circus ranní špička. Na takový shon nebyla zvyklá, protože jen málokdy chodila do práce později než v osm, ale dnes...

Štíhlými prsty sevřela koženou kabelku, kterou měla pověšenou přes rameno. Z obálky s písemnou výpovědí, jež ležela v kabelce, měla pocit, jako by to bylo nějaké výbušné zařízení, které jen čeká na to, až bude moci po svém vytažení explodovat. Když jen pomyslela na to, jak asi bude její šéf reagovat, udělalo se jí poněkud mdlo.

Leandro Perez z toho radost mít nebude. Než pro něj před přibližně rokem a půl začala pracovat, vystřídal se u něho nespočet sekretářek, přičemž ta nejuspěšnější z nich se tam neohřála déle než čtrnáct dnů. Tahle změna ale tak hladce jako ty předchozí rozhodně neproběhne...

„Stačilo jim, aby se na něho jednou podívaly,“ řekla jí dva dny po nástupu do firmy jeho postarší a již dlouho strádající osobní asistentka, „a něco nešťastného se jim stalo s mozkiem. Vy se ale, díkybohu, zdáte být z jiného těsta. Když jsem Leandrovi říkala, že zůstanu,

dokud za sebe nenajdu vhodnou náhradu, ani ve snu by mě nenapadlo, že uplyne šest a půl měsíce a já tady ještě pořád budu trčet...”

Všechno šlo jako po másle. V sedmadvaceti byla teoreticky ještě pořád natolik mladá, aby se nechala pobláznit mužem, za kterým se otáčely snad všechny ženy, on ale na ni takový účinek neměl. Jeho mimořádně hezký vzhled ji nechával chladnou. Jeho hluboký sametový hlas s lehkým, nicméně mimořádně sexy působícím přízvukem, v ní žádné struny nerozechvíval. Když obešel její stůl a podíval se jí přes rameno na monitor počítače, její nervový systém se z toho nehroutil. Byla, jak to správně odhadla jeho bývalá osobní asistentka, z úplně jiného těsta.

Nicméně právě teď – když už ve výtahu zůstala sama, protože poslední z těch, kteří s ní jeli, vystoupil někde kolem desátého patra – byla tak nervózní, že se jí z toho skoro až zvedal žaludek. Až tenhle den skončí, ptala se sama sebe, co by měla udělat? Vyskočit z okna? Odsoudit sebe samu k životu v exilu někde na opačné straně světa? Zamknout se někde a zahodit klíč?

Ne. On se totiž mohl maximálně tak hodně, ale opravdu hodně naštvat. A on se naštve zcela určitě, zvláště s ohledem na to, že před pouhými dvěma týdny ji vychválil až do nebes a adekvátně tomu jí zvýšil plat, za což mu byla nesmírně vděčná.

Když se dveře výtahu otevřely, zhluboka se nadechla a vplula do opulentního ředitelského patra veleúspěšné elektronické společnosti, kterou vlastnil a s nezlítostnou efektivitou řídil její šéf.

Byla to ale jen jedna z jeho velmi úspěšných firem, jež se specializovaly na všechno možné od telekomunikací až po vydavatelskou činnost. Docela nedávno dokonce začal, aby si dopřál trošky zpestření, investovat do luxusních hotelů nacházejících se všude po

světě. Jeho bohatství bylo tak obrovské, že mu mohlo být v podstatě jedno, jestli mu taková dlouhodobá investice přinese vůbec nějaký zisk. Nicméně pokud se peníze vložené do těch tří hotelů zúročí, znovu si tak potvrdí, že má šťastnou ruku.

Při pohledu na to rušné podlaží si uvědomila, že jí to tady bude chybět. Všechny ty citlivě rozmístěné zástěny z živých rostlin a kouřového skla poskytovaly určité soukromí pro četné sekretářky, jež pomáhaly udržovat celou tu mašinerii v chodu. Několik z nich jí zamávalo.

Budou jí chybět ty příležitostné obědy s nimi ve zdejší jídelně. Bude se jí stýskat i po nádherném okolí téhle budovy, která představovala turistickou atrakci sama o sobě. Bude vzpomínat na adrenalinové pracovní tempo, různorodost vykonávaných činností a na všechno to, za co byla odpovědná – čehož bylo mimochodem v poslední době několikanásobně víc než na začátku.

Bude také postrádat Leandra?

Na několik vteřin se zastavila a zamračeně se zadívala do chodby pokryté hustým kobercem, jež vedla k jeho obrovské kanceláři.

Srdce se jí prudce rozbušilo. Možná se nad ním nezalykala nadšením jako mnohé jiné mladé ženy, zcela imunní vůči němu nicméně nebyla. Musela by být úplně slepá, což ani náhodou nebyla, aby neviděla, jak hříšně sexy ten muž vypadá. Skutečnost, že ztělesňoval všechno, čím pohrdala, na tomto nezpochybnitelném faktu nemohla nic změnit.

A ano, musela přiznat, že práce s ním jí chybět bude. Byl to sice náročný zaměstnavatel, ale práce pro něj představovala neustálou výzvu. Byl to ten nejbrilantnější, nejenergičtější a nejnáročnější člověk, pro něhož kdy pracovala.

Přikázala si přestat se okamžitě zaobírat takovými

myšlenkami. Rychle vzpamatovala a chvějící se rukou si uhladila sukni. Jako vždycky byla oblečená jako naprostá profesionálka. Měla na sobě šedočernou sukni, punčochy v barvě pokožky, černé lodičky, bílou halenku a sako stejné barvy jako sukně. To vše navzdory skutečnosti, že byl červen a že teplota s každým dnem rostla. Blondaté vlasy měla stažené do pečlivě upraveného drdolu, aby jí z něho nevyklouzl ani jediný pramének.

Odhodlaně vykročila k Leandrově kanceláři, než ale zaklepala na dveře, tak ve své vlastní, která sloužila jako „narázníková zóna“, kterou musel projít každý, kdo za ním šel, odložila na stůl kabelku a pracovní kufřík.

Když Leandro uslyšel zaklepání, zvedl oči od počítače a odtlačil se i s křeslem od stolu. Jeho sekretářka se ještě neukázala, přičemž jemu se nelíbilo vědomí, kolik času už promrhal přemítáním, co ji mohlo zdržet. Ve skutečnosti ale ještě nebylo devět a její oficiální pracovní den měl začít až za... deset minut.

„Jdete pozdě,“ řekl okamžitě poté, co vstoupila do jeho kanceláře. A jen co to dořekl, přeletěl havraníma očima po jejím rezervovaně působícím kostýmku, ještě škrobenější působící blůzce a naprosto stejný dojem vzbuzujícím účesu. Na pohled připomínala chladnou a odtažitou starou pannu. Jen máloco ji dokázalo vyvést z míry, a když se na něj podívala, pokaždé tak učinila bez sebemenší špetky zájmu. Občas dokonce byly chvíle, kdy ji podezíral, že ho snad ani nemá ráda – to nicméně připisoval své přehnané představivosti.

Ženy ho totiž rády měly. To byla prostá skutečnost, která neměla co dělat s nějakou ješitností. Domníval se, že za tím stojí dva důvody – jeho vzhled a peníze, které měl na bankovních kontech. Tyto dvě věci téměř vždy zaručovaly živý zájem ze strany opačného pohlaví.

„Technicky vzato,“ pronesla Emily chladně, „bych tady nemusela být ještě osm minut.“

Když se teď dívala na svého šéfa a věděla přitom, že odtud už brzy odejde – písemnou výpověď mu chtěla předat těsně před koncem pracovní doby, aby nemusela celý den snášet jeho hněv –, viděla ho najednou v jiném světle.

Musela objektivně uznat, že je to opravdu krásný muž. Naprosto dokonalý obličej mu rámovaly husté černé vlasy, vždy pečlivě sčesané dozadu. Měl řasy, pro něž by byla většina žen ochotna zabít. Jeho bystré hluboké oči dokázaly působit vzrušujícím i silně znepekujícím dojmem zároveň. Občas ho přistihla, jak je na ni upírá, a to se směsicí lehké zvědavosti a mírného uznání její ženskosti, a třebaže se proti takovým věcem byla schopná docela slušně obrnit, nemohla nechápat, čím to je, že jsou z něho ženy celé pryč.

Byl vysoký – měřil minimálně o takových deset centimetrů víc než ona, a to při svých sto sedmdesáti osmi centimetrech nebyla žádný drobeček – a dokonce ani oblek nedokázal zakrýt, jak vypracované má tělo.

Měl zkrátka všechno, čím příroda mohla muže vybavit, a ženy to připravovalo o rozum. Věděla to, protože měla plný přístup k informacím o jeho soukromém životě. Vybírala dárky pro jeho známosti, jichž bylo za poslední rok a půl celkem pět. A když vypršel jejich čas a on je chtěl vyměnit za nový model, pokaždé pro ně objednávala nádherné drahé kytice. Obratně pak vyřizovala jejich vzteklé telefonáty a jednou musela zvládnout osobní návštěvu jedné takové zhrzené milenky v sídle firmy.

Vždy chodil jen s velmi sexy ženami. Pokaždé to byly nádherně tvarované tmavovlasé krásky s velkými nadry a svůdnýma očima. Byl to ten typ žen, jež k sobě dokázaly přitáhnout mnohem více mužského zájmu, než by to dokázala jakákoli vychrtlá supermodelka.

Kdyby v jeho soukromém životě nastala nějaká skutečná citová vazba, určitě by jí to neuniklo, jenže k ničemu takovému nikdy nedošlo. Právě proto ho navzdory jeho okouzujícímu vzhledu, chytrosti a občasným projevům vtipnosti, jež by dokázaly přimět k úsměvu i většinu neustále se mračících starých panen, nemohla mít skutečně ráda.

Leandro se zamračil, protože za její chladnou reakcí vycítil náznak jistého vzdoru vůči své osobě, rozhodl se ale nechat to být.

„Mám snad očekávat, že se z toho stane zvyk?“ zeptal se s pozvednutým obočím. Poté se pohodlně opřel a dal si ruce za hlavu. „Pokud ano, tak bych ocenil, kdybych na to byl pokaždé dopředu upozorněn. Na druhou stranu,“ na pár vteřin se významně odmlčel, „když vezmu v úvahu, kolik vám platím, mohla by být má tolerance vůči vaší neochotě být v práci o minutu déle, než máte ve smlouvě, poněkud limitovaná.“

„Takový přístup k práci nemám a nikdy jsem neměla. Na hodinky se zásadně nekoukám. Víc k tomu nemám co říct. Chcete, abych vám přinesla čerstvou kávu? A když mi sdělíte, co je podle vás zapotřebí udělat ohledně toho kontraktu s Reynoldovými, hned se do toho pustím...“

Po zbytek dne se Emily nicméně na hodinky dívala – což nikdy předtím nedělala – a její nervy byly s každou uplynulou minutou stále napjatější.

Chystala se udělat správnou věc? Byl by to velký krok. Podání výpovědi by znamenalo, že by se jí velmi podstatně snížily příjmy, měla ale jinou možnost?

Když už bylo skoro půl šesté a obálka s výpovědí pomalu začínala v její kabelce propalovat díru, znovu se zamyslela nad svými možnostmi. Samozřejmě nějaké měla. Kdo ne? Jenže ať o tom přemýšlela, jak

chtěla, všechny ostatní možnosti vedly pokaždé do slepé uličky.

S neodbytným pocitem, že to dělá naposledy, si uklidila pracovní stůl. Určitě ji požádá, aby okamžitě opustila jeho firmu. Vlastně ne. Měla přece přístup k důvěrným informacím. Možná bude muset nejprve podepsat nějaká lejstra, v nichž se zaváže k mlčenlivosti. Bylo by to sice jako z nějakého béčkového filmu, ale kdo ví? Když šlo o firmu, Leandro nikdy nepodstupoval žádná zbytečná rizika.

Když vstoupila do jeho kanceláře, krátce na ni pohlédl a z jejího oblečení poznal, že už je připravená k odchodu. Významně pohlédl na hodinky.

„Je pět dvacet pět,“ řekla Emily dřív, než se mohl vytasit s nějakým sarkasmem. „Dneska večer mám... něco důležitého.“

Normálně pracovala do šesti, ale někdy, když bylo práce opravdu hodně, tak i mnohem déle.

„Připravila jsem všechny ty maily, které je třeba odeslat právníkům do Hongkongu, a poslala jsem vám je, abyste je mohl zkontrolovat. Máte je v poště...“ Krátce zaváhala, pak sáhla do kabelky a vyndala z ní obálku s výpovědí. „Je tady ještě jedna věc...“

Leandro z jejího tónu pochopil, že něco není v pořádku. Pátravě se na ni podíval a pak ukázal na křeslo, jež stálo před jeho pracovním stolem. „Posaďte se.“

„Raději ne. Jak už jsem řekla, docela spěchám...“

„Co se děje?“

Dnešní den byl plný překvapení – tedy alespoň co se týkalo jeho sekretářky. A všechno to začalo už ráno jejím pozdním příchodem. Celý den budila dojem, že je duchem někde úplně jinde. Když k ní zezadu přistoupil, aby se jí přes rameno podíval na obrazovku počítače, pokaždé skoro vyskočila, a celou dobu pracovala s urputností člověka, který se pokouší předstírat, že kromě něj v místnosti nikdo jiný není. Kromě

toho kdykoli na ni promluvil, jako by jí něco bránilo pohlédnout mu do očí.

Byly to všechno jen drobnosti, které by někdo jiný zřejmě vůbec nezaznamenal, jemu ale taková změna chování neunikla. Koneckonců byl s tou ženou v téměř každodenním kontaktu už celých osmnáct měsíců. Byla sice jen jeho sekretářka, ale za tu dobu s ní strávil mnohem více času než s kteroukoli ženou, s níž kdy spal.

Tak co se to s ní dělo?

Docela mu to vrtalo hlavou, a navíc se mu zrovna dvakrát nelíbila skutečnost, že se o ni už celkem dlouho zajímá. Že přemýšlí o její odtažitosti, že mu nedá spát její skoro patologická touha po soukromí. Za svůj život poznal mnoho žen, ale ona byla jediná, která skoro vůbec nereagovala na jeho přítomnost.

Co se práce týkalo, byla vždy maximálně výkonná, ale když tu spolu občas museli zůstat až do noci, protože bylo třeba něco dodělat, a on jim nechal doručit něco k jídlu, slušně, nicméně kategoricky odmítala nechat se zatáhnout do jakéhokoli osobního rozhovoru – dávala jednoznačně přednost tomu, aby jejich vztah zůstal na striktně profesionální úrovni. Čína, jídelní hůlky a žádné zbytečné prostoje. Pouze věcný rozhovor o pracovních problémech, které zrovna řešili, a průběžné zapisování poznámek do bloku ležícího na stole hned vedle krabičky s jídlem.

„Co tím myslíte?“

„Myslím tím, Emily, že se dneska celý den chováte značně podivně...“

„Opravdu? Ale vždyť jsem splnila všechny úkoly, které jste mi dal.“

Posadila se, protože na ni i nadále upřeně hleděl a jí se ten pohled vestoje špatně snášel. Původně měla v plánu předat mu výpověď a odejít dřív, než by si ji vůbec mohl přečíst. Nyní to ale vypadalo, že na tenhle plán může zapomenout.

Když teď měla z firmy odejít – a po svém odchodu už ho s největší pravděpodobností neměla nikdy spatřit –, si z nějakého důvodu až bytostně uvědomovala, jak neuvěřitelně mužně na ni najednou působí. Jako kdyby si udělila svolení dívat se na něj – *skutečně se na něj dívat* – bez omezení plynoucího z pohrdání, jež vůči takovým mužům chovala. Jako kdyby dosud měla klapky na očích a ty klapky si najednou sundala.

Cosí temného a zakázaného jí projelo tělem a bylo to tak intenzivní a nečekané, že se jí vzadu na krku zjezily vlasy. Ty jeho tmavé oči byly tak... pronikavé... a při pohledu do nich se v ní probouzel zvláštní neklid, skoro až tíseň...

Rychle sklopila hlavu. Byla na sebe naštvaná a také nedokázala pochopit, kde se v ní ty nečekané pocity najednou vzaly. Odhodlaně sáhla do kabelky, vytáhla obálku a olízla si rty.

„Nejste žádný cvičený lachtan někde v akváriu,“ pronesl Leandro a upřeně se na ni zahleděl. „Vaše práce nespočívá jen v nějakém plnění zadaných úkolů. Nemůžu říct, že bych ve vás četl jako v otevřené knize, něco se s vámi ale dneska určitě děje. Chováte se jako kočka na rozpálené střeše, a já bych rád věděl proč. Pokud tady není ta správná atmosféra, práce nestojí za nic.“

Uchopil plnicí pero – drahý dárek od jeho matky, která byla skálopevně přesvědčena, že dopisy se ještě pořád píší rukou a že počítače a moderní technologie představují jen přechodnou etapu v historii lidstva – a začal ho pomalu protáčet mezi prsty.

Emily se zamračila, protože si ke své nelibosti uvědomila, že na ty jednoduché pohyby jeho dlouhých prstů skoro až fascinovaně zírá. „Možná,“ řekla trochu přiškrceným hlasem, „že by mé chování mohlo alespoň do určité míry vysvětlit tohle. Ale ani tak si nemyslím, že bych něco udělala špatně. Jsem přesvědčená,

že jsem dneska pracovala stejně dobře jako kdykoli jindy.“

Cvičený lachtan? Viděl ji snad takhle? Jako někoho, kdo udělá, co se od něj očekává, a to na nadstandardní úrovni, ale nemá přitom vůbec žádnou osobnost? Byla pro něj nezajímavá? Nudná? Něco jako robot? Držela si od něj odstup a svůj názor si nechávala pro sebe. Od kdy to byl zločin? Sevřela čelisti a přiměla se potlačit intenzivní nutkání vmést mu do očí, co si o něm myslí.

Leandro se zadíval na bílou obálku, kterou držela v ruce, a pak pohlédl na ni.

„A to je...?“

„Vezměte si to. A přečtěte si, co je uvnitř. Promluvit si o tom můžeme ráno.“

Pokusila se vstát, on ji ale okamžitě vyzval, aby zůstala sedět.

„Pokud je nutné, aby mezi námi došlo k nějaké diskusi, tak to uděláme právě teď a tady.“

Sáhl po obálce, otevřel ji a několikrát si přečetl její stručný dopis.

Emily měla po celou tu dobu ve tváři zdvořile neuzatý výraz, stálo ji ale hodně sil nezatínat pěsti a srdce jí bilo jako splašené – tak rychle, až z toho měla pocit, že jí každou chvíli vyskočí z hrudi.

„Co to má, sakra, znamenat?“

Hodil vztekle papír na stůl jejím směrem, Emily se jej ale podařilo zachytit dřív, než mohl sklouznout ze stolní desky a skončit na zemi. Položila si ho do klína, uhladila jej dlaní a pak si svůj text sama znova – možná už posté – přečetla. Byla to bezpochyby velmi stručná výpověď. Stálo v ní, že se jí s ním pracovalo velmi dobře, nakonec nicméně získala pocit, že nastal čas, aby se posunula někam dál. Chladnější a věcnější ten text snad ani být nemohl.

„Vy víte, co to je. Je to naprosto jednoznačné. Je to má písemná výpověď.“

„Užila jste si v příjemném zaměstnání, ale teď nastal čas jít dál... Rozumím tomu správně?“

„V podstatě ano.“

„Je mi líto, ale tohle neberu.“

Leandro byl v šoku. Nic podobného neočekával a měl vztek, že ho na svůj záměr neupozornila s dostatečným předstihem. Navíc *on* byl ten, kdo přijímal rozhodnutí, že nastal čas ukázat nějakému ze zaměstnanců dveře. A už by ani nespočítal, kolikrát musel vyhodit nějakou věčně se culící mladou ženu, která vytřeštila oči a téměř propadla panice pokaždé, když ji požádal, aby udělala něco jednoduchého.

„Pokud se nepletu, tak jsem vám nedávno podstatně zvýšil plat, což jste přijala s neskrývanou radostí a při té příležitosti jste mě informovala, že jste se zdejšími pracovními podmínkami navýsost spokojená.“

„Ano. Já... já jsem v té době o svém odchodu z firmy neuvažovala.“

„Ale už o měsíc později se situace změnila? To jste měla nějaké náhlé vnuknutí? Prozřela jste? To by mě vážně zajímalo. Nebo jste se po nějaké jiné práci rozhlížela po celou dobu a trpělivě čekala, až se naskytne možnost začít někde jinde vykonávat to pravé zaměstnání?“

Představa další nekonečné řady neschopných hlupačků se mu vůbec nelíbila. Emily Edisonová byla perfektní sekretářka. Inteligentní, klidná, vždy ochotná udělat víc, než kolik jí ukládaly pracovní povinnosti. A navíc na ni byl zvyklý. Pomyšlení na to, že by přišel do práce a neměl ji po ruce, bylo děsivé.

Zneužíval ji snad? Až příliš se spoléhal na její výkonnost? Na její ochotu udělat maximum? Zahnal podobné myšlenky dřív, než by měly možnost zakořenit se mu v mysli. On jí *platil* za to, aby byla ochotna dělat víc, než co jí ukládaly povinnosti. Nepochyboval